

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členov senátu JUDr. Ľuboša Szigetiho a JUDr. Jaroslavy Fúrovej v právnej veci žalobcu **S. J.**, nar. X, bytom v M., D. č. X., právne zastúpeného *JUDr. A. K.*, advokátom, so sídlom v H., L. č. X., proti žalovanému **Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Prešove, odbor poriadkovej polície**, Štúrova č. 7, Prešov, o preskúmanie rozhodnutia a postupu žalovaného zo dňa 18. januára 2006 č. KRP-19-1/PP-2006, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/59/2006-37 zo dňa 17. apríla 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č. k. 1S/59/2006-37 zo dňa 17. apríla 2007 **p o t v r d z u j e**.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom zo dňa 7. decembra 2005 č.p. ORP-43-63/PP-OSS-2005 vo veci zamietnutia žiadosti o vydanie zbrojného preukazu a prvostupňové rozhodnutie potvrdil. Žalobca navrhol, aby súd rozhodnutie žalovaného ako nezákonné zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a uložil povinnosť žalovanému nahradiť trovy konania. Alternatívne navrhol, aby súd konanie prerušil a podal návrh na začatie konania na Ústavný súd SR na základe čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o rozpore ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z. z. s Ústavou Slovenskej republiky alebo s medzinárodnou zmluvou. Žalobu odôvodnil tým, že podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoli'vek trestného obvinenia proti nemu. Podľa čl. 4 ods. 1 Dodatkového protokolu č. 7 Dohovoru nikoho nemožno stíhať alebo potrestať

v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu. Žalobca poukázal na to, že podľa čl. 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom. Podľa § 19 ods. 1 písm. c/ zákona č. 190/2003 Z. z. ďalším právnym následkom jeho odsúdenia v trestnom konaní pred súdom je uloženie administratívnej sankcie spočívajúcej v tom, že až do 23.8.2011 nebude môcť byť držiteľom zbrojného preukazu, v dôsledku čoho nebude môcť vykonávať právo poľovníctva. Žalobca zdôraznil, že namietá tento neprimeraný represívny postih voči jeho osobe a to z hľadiska dvoch po sebe uložených sankcií, resp. trestov za ten istý skutok, čo považuje za protiústavné.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia žalovaného a postupu, ktorý vydaniu rozhodnutia predchádzal dospel k záveru, že v administratívnom konaní žalovaný ani Okresné riaditeľstvo PZ v Humennom žalobcu trestne nestíha za čin, za ktorý už bol právoplatne odsúdený, ale aplikuje ustanovenia zákona č. 190/2003 Z. z., ktorý stanovuje podmienky, za ktorých možno občanovi vydať zbrojný preukaz. Zákon č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive sprísňuje podmienky nadobúdania vlastníctva, držania, nosenia a používania zbraní a streliva. Právo vlastníť, držať, nosiť a používať zbraň je právom, ktoré možno získať až, ak občan splní zákonom stanovené podmienky a nepatrí medzi základné práva a slobody upravené v Ústave Slovenskej republiky v druhej hlave. Žalobca v žalobe necitoval žiaden článok Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý by žalobcovi zabezpečoval väčší rozsah ústavných práv a slobôd, a preto bolo vecou Slovenskej republiky akým spôsobom upraví podmienky, za ktorých príslušný orgán vydá občanovi zbrojný preukaz, ktorý je verejnou listinou. Krajský súd dospel k názoru, že rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím nie je v rozpore s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení Protokolov..., zákonom, a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. a účastníkom náhradu trov konania nepriznal, lebo žalobca v konaní nemal úspech a žalovaný aj pri úspechu v konaní zo zákona nemá právo na náhradu trov konania.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhujúc, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti mu vec na ďalšie konanie a súčasne rozhodne aj o trovách konania. V prípade, že odvolací súd po vykonanom dokazovaní dospeje k záveru, že ust. § 19 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z. z. je v rozpore s Ústavou SR alebo s medzinárodnou zmluvou podľa článku 7 ods. 5 Ústavy SR, žalobca navrhuje, aby odvolací súd konanie prerušil a podal návrh na začatie konania na základe článku 125 ods. 1 Ústavy SR. Rozsudku krajského súdu vytkol, že prvostupňový súd sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s právnou argumentáciou žalobcu. Svoje rozhodnutie oprel o chabú a stručnú konštatáciu, že právo žalobcu držať a nosiť zbraň nie je základným právom občana odvodeným z Ústavy SR alebo Európskeho Dohovoru a takto v konečnom dôsledku, keďže ani Dohovor nezabezpečuje väčší rozsah ústavných práv a slobôd, nemôže byť v tomto prípade aplikovaný. Takto považuje rozsudok prvostupňového súdu za nezrozumiteľný, bez dostatočných dôvodov v ňom uvedených. Opätovne poukazuje a v plnom rozsahu sa pridrižiava právnej argumentácie obsiahnutej v žalobe, pretože má za to, že práve ďalším právnym následkom jeho odsúdenia v predchádzajúcom trestnom konaní pred súdom je uloženie administratívno-právnej sankcie spočívajúcej v tom, že až do 23.8.2011 nebude môcť byť držiteľom zbrojného preukazu v dôsledku čoho nebude môcť

vykonávať právo poľovníctva, je oným porušením základného práva „non bis in idem“ (nie dvakrát v tej istej veci).

V písomnom vyjadrení na odvolanie žalovaný uviedol, že napadnuté prvostupňové rozhodnutie Krajského súdu v Prešove bolo vydané v súlade s Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavou SR a zákonom. Toto rozhodnutie je dostatočne odôvodnené a je z neho zrejmé z akých dôvodov súd žalobu zamietol. Žalovaný naďalej zastáva názor, že vydanými rozhodnutiami vo veci nedošlo k porušeniu článku 50 ods. 5 Ústavy SR, čl. 4 ods. 1 protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pretože žalovaný v správnom konaní nerozhodoval, resp. neukladal žalobcovi sankciu, ktorá by súvisela s jeho protiprávnym konaním, za ktoré bol postihnutý právoplatným rozsudkom Okresného súdu v Humennom, sp. zn. 1T 39/04, zo dňa 30.11.2004, ale rozhodoval o vydaní zbrojného preukazu na držanie zbraní a streliva, resp. o práve žalobcu vlastniť, držať, nosiť a používať zbraň a strelivo, ktoré nepatrí medzi základné práva a slobody upravené v Ústave SR v druhej hlave, a ktoré možno získať až po splnení podmienok uvedených v zákone č. 190/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov. Na základe uvedeného navrhuje Najvyššiemu súdu SR napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal vec v intenciách dôvodov uvedených v odvolaní, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok podľa § 219 O.s.p. je treba ako vecne správny potvrdiť.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy.

Podľa § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ak súd po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe (ďalej len „v medziach žaloby“) dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu v medziach žaloby sú v súlade so zákonom, vysloví rozsudkom, že sa žaloba zamietla.

Z pripojeného administratívneho spisu odvolací súd zistil:

Rozsudkom Okresného súdu v Humennom č. k. 4 T 384/02-42 zo dňa 18.3.2003 bol žalobca uznaný za vinného, že aj napriek tomu, že ako otec mal. A. J., nar. X. bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 8C 1536/00 zo dňa 4.7.2001, ktorý rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 27.7.2001 zaviazaný prispievať na jej výživu po 2 000 Sk mesačne splatných vždy každého 1. dňa v mesiaci vopred k rukám matky od právoplatnosti tohto rozsudku, túto svoju povinnosť neplní od 1.1.2002 do 30.9.2002, čím tak na výživnom spôsobil dlh 18 000 Sk, teda z nedbanlivosti neplnil svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného, čím spáchal trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák.. Za to bol odsúdený podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody na 4 /štyri/ mesiace. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. sa žalobcovi výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. mu súd určil skúšobnú dobu na

1 /jeden/ rok. Podľa § 59 ods. 2 Tr. zák. sa žalobcovi uložila povinnosť v priebehu skúšobnej doby nahradiť dlžné výživné. Trestným rozkazom Okresného súdu v Humennom č. k. 1T 39/04-52 zo dňa 30.11.2004 bol žalobca uznaný za vinného, že ako otec mal. A. J., nar. X., aj napriek tomu, že mu povinnosť prispievať na výživu dieťaťa vyplýva priamo zo zákona o rodine a rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 8C 1536/00 zo dňa 4.7.2001 bol zaviazaný prispievať na jej výživu sumou 2 000 Sk mesačne do rúk matke dieťaťa H. J., od 1.11.2002 si túto svoju povinnosť úmyselne pravidelne neplnil aj napriek tomu, že vzhľadom na svoje možnosti a schopnosti na výživu dieťaťa prispievať mohol, a tak k 18.8.2004 dlhuje na výživnom sumu 15 000 Sk, teda neplnil úmyselne po dobu najmenej troch mesiacov svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného, čím spáchal trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. Za to bol odsúdený podľa § 213 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 6 /šest'/ mesiacov. Podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Tr. zák. výkon trestu sa mu podmienienečne odložil na skúšobnú dobu 18 /osemnásť/ mesiacov. Trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 23.2.2005. Okresné riaditeľstvo PZ v Humennom začalo správne konanie dňa 24.10.2005 z podnetu žalobcu, ktorý požiadal o vydanie nového zbrojného preukazu. Prvostupňový správny orgán v konaní zistil, že žalobca bol právoplatne odsúdený Okresným súdom v Humennom trestným rozkazom pod č. k. 1T 39/04-52 zo dňa 30.11.2004 za to, že neplnil úmyselne po dobu najmenej troch mesiacov svoju zákonnú povinnosť vyživovať iného, čím spáchal trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 213 ods. 1 Trestného zákona. Rozhodnutím Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom č.p.: ORP-43-63/PP-OSS-2005 zo dňa 7.12.2005 bola zamietnutá žiadosť žalobcu vydať nový zbrojný preukaz z dôvodu žalobcovej straty bezúhonnosti. Na odvolanie žalobcu žalovaný preskúmal napadnuté rozhodnutie a postup, ktorý mu predchádzal a rozhodnutím č.p.: KRP-19-I/PP-2006 zo dňa 18.1.2006 odvolanie žalobcu zamietol a napadnuté rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Humennom pod č.p.: ORP-43-63/PP-OSS-2005 zo dňa 7.12.2005 potvrdil. V druhostupňovom konaní odvolací orgán nezistil nezákonnosť prvostupňového rozhodnutia, ktorým správny orgán zamietol žiadosť o vydanie zbrojného preukazu žalobcovi. V odôvodnení uviedol, že správny orgán nemohol vyhovieť odvolaniu, ani zmeniť rozhodnutie, nakoľko dôvody pre posúdenie bezúhonnosti sú taxatívne vymedzené v § 19 ods. 1 zákona č. 190/2003 Z. z., preto žiadosť žalobcu musí byť posúdená tak, ako je to uvedené vo výrokovvej časti napadnutého rozhodnutia. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 25.1.2006.

Podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky Slovenská republika je právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je právna istota a spravodlivosť (pozri nálezy Ústavného súdu SR napr. I. ÚS 17/99, 1. ÚS 54/02).

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktoré ustanoví zákon.

Podľa čl. 12 ods. 1, 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné. Základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické, či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať. Nikomu nesmie byť spôsobená ujma na právach preto, že uplatňuje svoje základné práva a slobody.

Pojem "ujma na právach" podľa čl. 12 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky nemožno stotožňovať len s nemožnosťou uplatňovať už nadobudnuté právo. Pod pojmom "ujma na právach" je preto potrebné chápať aj akékoľvek iné obmedzenie pri nadobúdaní práva, pokiaľ sa prejavilo v porušení ústavnej zásady rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ako výlučný a jediný dôsledok predošlého uplatnenia niektorého zo základných práv alebo slobôd. Podľa právneho názoru ústavného súdu je pojem "ujma na právach" podľa čl. 12 ods. 4 ústavy potrebné chápať v širšom slova zmysle a nemožno ho stotožňovať len s nemožnosťou uplatňovania už nadobudnutého práva. Tam, kde to totiž buď zákonodarca, alebo ústavodarca považoval za vhodné alebo účelné, takúto skutočnosť aj presne vyjadril. Napríklad v čl. 29 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky sa uvádza, že: "Výkon práv podľa odsekov 1 a 2 možno obmedziť len v prípadoch...". Pod termínom "ujma na právach" je preto potrebné chápať aj akékoľvek iné obmedzenie pri nadobúdaní práva, ktoré sa prejavilo v porušení ústavnej zásady rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ako výlučný a jediný dôsledok predošlého uplatnenia niektorého zo základných práv alebo slobôd (pozri aj Nález ÚS 18/97).

Základné práva a slobody sú vymedzené v druhej hlave v druhom až siedmom oddieli Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“).

Podľa čl. 50 ods. 4 (druhá hlava siedmy oddiel ústavy) nikoho nemožno trestne stíhať za čin, za ktorý bol už právoplatne odsúdený alebo oslobodený spod obžaloby. Táto zásada nevylučuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov v súlade so zákonom.

Podľa článku 4 dodatkového Protokolu č. 7 dojednaného v Štrasburgu 22. novembra 1984 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nikoho nemožno stíhať alebo potrestať v trestnom konaní podliehajúcim právomoci toho istého štátu za trestný čin, za ktorý už bol oslobodený alebo odsúdený konečným rozsudkom podľa zákona a trestného poriadku tohto štátu.

Podľa článku 7 ods. 5 ústavy medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi. Keďže Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len "Dohovor") je medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná je v zmysle článku 7 ods. 5 ústavy postavený na úroveň ústavného zákona.

Podľa § 19 ods. 1 písm. c/ zák. č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive v platnom znení za bezúhonnú osobu sa na účely tohto zákona nepovažuje ten, kto bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin, za ktorý mu nebol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody, alebo bol právoplatne odsúdený za trestný čin spáchaný z nebanlivosti so zbraňou a od zahľadania odsúdenia neuplynulo päť rokov.

Zákon č. 190/2003 Z. z. o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov v § 24 ods. 2 upravuje, že na konanie o vydaní nového zbrojného preukazu sa primerane vzťahujú § 16 až § 20 s tým, že sa preukázanie odbornej spôsobilosti nevyžaduje. V konaní o vydaní nového zbrojného preukazu policajný útvar hodnotí zdravotnú spôsobilosť držať alebo nosiť zbraň a strelivo, bezúhonnosť a spoľahlivosť žiadateľa o vydanie nového zbrojného preukazu a odôvodnenie potreby naďalej držať alebo nosiť zbraň a strelivo.

V intenciách a dôvodoch žaloby ako i odvolania bolo potrebné zodpovedať na to či kompetentný orgán (kompetencia orgánu Policajného zboru spochybnená nebola) svojím rozhodnutím nezasiahol do základných práv a slobôd žalobcu zaručených ústavou a Dohovorom a či týmto rozhodnutím (hoci vydaného na základe zákona) nedošlo k duplicitnému trestaniu žalobcu za ten istý skutok.

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinností (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Je potrebné zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúcemu zaradeniu medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvedené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, pritom či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Odmietnutím vydania zbrojného preukazu pre nesplnenie niektorej zákonnej podmienky potrebnej k nadobudaniu vlastníctva, držania, nosenia a používania zbraní a streliva nejde o sankcionovanie žalobcu za predchádzajúci trestný čin administratívnym rozhodnutím, ale o konštatáciu nesplnenia zákonných podmienok, za ktorých ľudia majú oprávnenie mať takéto právo. Rozhodnutie žalovaného postráda akékoľvek náležitosti trestnej (administratívnej) sankcie žalobcu a preto nie je možné prihliadnuť na toto rozhodnutie, ktorým by žalobca bol trestaný opätovne za skutok, za ktorý mu už raz bol trest uložený.

Zákon o strelných zbraniach a strelive zaviedol pre všetkých občanov nárok na získanie zbrojného preukazu, avšak až po splnení všetkých zákonom určených podmienok. Okrem dosiahnutia určitého veku, spôsobilosti na právne úkony, zdravotnej spôsobilosti a odbornej spôsobilosti je tu zákonná požiadavka aj bezúhonnosti a spoľahlivosti. Za splnenia určených podmienok potom zbrojný preukaz musí byť vydaný ako vec nárokovateľná. Na základe toho Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k presvedčeniu že zákonodarcom zvolené riešenie je prijateľné a nie je neprimerané čo do oprávnených chránených záujmov jednotlivca vo vzťahu k oprávneným chráneným záujmom spoločnosti. Je vecou každého štátu, aby v záujme zabezpečenia svojich funkcií rozhodol, že určitej skupine poskytne menej výhod ako inej. Ani tu však nemôže postupovať ľubovoľne.

Najvyšší súd Slovenskej republiky odmieta absolútne chápanie princípu rovnosti, pričom je možné konštatovať, že rovnosť občanov nie je možné chápať ako kategóriu abstraktnú ale ako rovnosť relatívnu, z čoho vychádzajú aj všetky moderné ústavy. Ako už z vyššie citovaných ústavných a zákonných ustanovení vyplýva, vlastníť a držať strelnú zbraň a strelivo nie je základným ľudským právom jednotlivca alebo skupiny zaručeným ústavou alebo Dohovorom ako napr. sú právo na život a zdravie či ochrany osoby a jej súkromia,

osobnej slobody, ľudskej dôstojnosti, vlastníctva, obydlia a pod.. Teda ak štát v rámci vlastných kompetencií pri plnení svojich úloh s prihliadnutím na chránené záujmy spoločnosti obmedzí nárok na vydanie zbrojného preukazu a tým upraví podmienky možnosti legálneho nadobudnutia, nosenia a používania zbraní a streliva, nezasahuje tým do základných práv a slobôd občanov, a teda preskúmané rozhodnutie žalovaného nebolo spôsobilé zasiahnuť do ústavou garantovaných práv a slobôd žalobcu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a námietky v ňom uvedené sú právne bezvýznamné pre rozhodnutie v preskúmanej veci. Napadnutý rozsudok krajského súdu je vecne správny, a preto ho odvolací súd podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. tak, že žalobcovi nepriznal ich náhradu, pretože nebol v tomto konaní úspešný, a žalovanému preto, že mu v žiadne trovy nevznikli.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 28. mája 2008

JUDr. Jozef Hargaš, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth